

INGEZONDEN.

GISTPROEF OP SUIKER.

Naar aanleiding van het stuk van ALBADA in het nummer van 8 September 1.1. wil ik het volgende opmerken.

De eenvoudigste en betrouwbaarste methode om de suiker quantitatief te bepalen is m.i. die van KOELENSMID, daarin bestaande, dat men elk duizendste verschil in S. G. van vóór en na vergisten vermenigvuldigt met de constante 0.23. Een broedstoof is hiervoor niet noodig. Des winters kan men de beide helften van de urine, waarvan de eene flink met gist geschud is, 24 uur plaatsen in de nabijheid van een vulhaard of kachel en dan zal men altijd in de gegiste urine de reactie van FEHLING negatief vinden. Men moet daarna nauwkeurig filtreeren (liefst door infusoriënaarde) en kan dan het percentage tot op 0.2 pCt. nauwkeurig aflezen, hetgeen in de praktijk toch wel voldoende is. Om de schaalverdeling in den are meter scherp te kunnen aflezen verdient het aanbeveling de molglazen geheel te vullen en een loupe te gebruiken.

Het voordeel van deze methode boven die van SCHRÖTTER-EINHORN is in de eerste plaats, dat de zoo storende invloed van temperatuur en druk hier geen invloed heeft, en verder ook, dat slechts *eenmaal* een meniscus behoeft afgelezen te worden. Bij urine met S. G. boven 1028, werkt deze laatste factor zeer storend, zoodanig dat, zooals ALBADA ook mededeelt, de cijfers volgens EINHORN in het geheel niet te vertrouwen zijn (ik vond wel eens de helft van de werkelijke waarde).

De urine behoeft nimmer verdund te worden, eventueel eiwit niet te worden verwijderd. Op de titratie volgens FEHLING heeft zij nog voor, behalve besparing in tijd, dat men met andere eventueel in de urine voorkomende reduceerbare stoffen, zooals lactose, salicyl, santonine, morphine e.d., niet behoeft te rekenen.

In de praktijk blijkt de bovengenoemde methode zóó practisch, eenvoudig en betrouwbaar te zijn, dat ik de buisjes van EINHORN al lang heb laten staan.

Metslawier, 11 September 1923.

P. BOS.

DE VORMING VAN SUIKER UIT VET.

In het nuttige overzicht, dat LUBBERS geeft in het laatste nummer van dit *Tijdschrift*, merkte ik een onjuistheid op, die niet onweersproken blijven mag. LUBBERS zegt: „voor de vorming van suiker uit vet en vetzuren heeft men geen onaantastbare bewijzen kunnen leveren; — wel voor het *glycerine*, dat *echter slechts een zeer klein percentage van het vet vormt* —” (cursiveering van mij). Hoewel ik geenszins twijfel aan de waarschijnlijkheid, dat suiker in het lichaam ook uit vet zal ontstaan, moet ik toch opmerken, dat in de aangehaalde bewijsvoering ten onrechte het ontstaan van suiker uit glycerine in het geding gebracht is. *Glycerine is geen vet, doch een alcohol*. En de belangrijke waarneming van het ontstaan van suiker uit vet is hiermede dus niet gedaan. Heeft LUBBERS die bewijsvoering werkelijk elders gevonden, is die zijn meening of is een vergissing in het spel?

Utrecht, 17 September 1923.

E. H. B. VAN LIER.

STEUN VOOR PROF. NARRATH.

Mij werd op zóóveel verschillende daadwerkelijke wijze genegenheid getoond voor prof. NARRATH en zijn gezin, dat ik in overleg met prof. NARRATH, onder groote dankbetuiging aan de gevers, op dit oogenblik voor verdere hulp meen te moeten bedanken.

Amsterdam, 17 September 1923.

M. DE HARTOGH.